

приказвашь, види ся, да си мѣдръ человекъ; нѣ мы не можемъ да тя вѣрваемы. И отецъ Кирилль е разумень человекъ, нѣ той съвѣсьмъ другояче приказва; и мы му вѣрваемы, зашто-то го познаваемы по неговоя святителскый животъ. А тебе, Господине, не познаваемы. Мы быхмы тогасъ могли да вѣрваемы тебѣ, кога-то бы ты былъ святи Димитрій.....

Послѣдни-ты старчеви рѣчи потресохъ Ясеня. Той подвижнѣ главѣ и повтори:

— Святи Димитрій.....

Искаше да говори повече, нѣ Петръ му не даде. Той видѣ, какво селяне-ти съ климане главѣ одобрявахъ на стареца. Видѣ, че по-дългый-тъ разговоръ щяше да бѣде опасенъ за тѣхъ двама-та. Заради това почнѣ другъ разговоръ.

— Кой ви е правилъ черквѣ-тѣ?

— Царь-тъ, отговорихъ му. Изъ Цариградъ ни прати масторе, пары и иконы

— Съ ваши пары! мѣнкаше Ясень.

Петръ ся принуди изново да обърне другъ разговоръ

III.

Наши-ти пѣтници трѣгнѣхъ за камъ Цариградъ.

Отъ досегашно-то знаемъ, или по-добрѣ да кажемъ, усѣщамы ся, зашто пѣтувать.

Пѣтуваніе-то имъ имаше цѣль, а въ тѣхъ цѣль бѣше още една цѣль, или да кажемъ по-ясно, първа-та цѣль двойко бѣше покрита: първо отъ длѣжность, а послѣ оправдана съ истиннѣ волю, да познаѣтъ отблизу средства-та, кои-то е имало отечество-то имъ, или е щяло да ги има.